

Spelarit

No 3 1987

**Stor-Københavns
Folkedanser
festival
1987**

19. - 23. august

SPELARI7 KÖÖPENHAMINASSA

Kutsu STOR-KOBENHAVNS FOLKEDANSFESTIVAL 1987:ään oli Spelareiden osalta ilmassa jo vuonna 1985, jolloin Vantaan ystävyyskaupungista, Lyngby-Taarbekista kotoisin oleva Molleaaens Folkedansere -niminen yhdistys tiedusteli halukkuuttamme osallistua. Kun olimme antaneet myönteisen vastauksen, alkoi vilkas kirjeenvaihto niin festivaalikomitean kuin Molleaaens Folkedansereidenkin kanssa. Aikaisemmin Stor-Kobenhavns Folkedansfestivaaleihin osallistuneet kehuivat tapahtumaa korkeatasoiseksi ja hyvin järjestetyksi. Me olemme samaa mieltä. Seuraavaavat festivaalit ovat neljän vuoden kuluttua ja niiden järjestäminen on jo alkanut.

Stor-Kobenhavns Folkedanserfestivaalit olivat järjestyksessä neljännet. Festivaaleihin kutsutaan niin monta ryhmää kuin on tanskalaisia isäntäseuroja. Jokainen ryhmä majoitetaan perheisiin. Vuoden 1987 festivaaleihin osallistui 700 ulkomaista tanssijaa neljästätoista eri maasta. Suomea edusti Helsingin pitäjän tanhuajat ja spelarit ry.

Tiistaina elokuun 18. päivänä astui 20 hengen spelarijoukkue SAS:n koneeseen. Päämääränä oli Kööpenhamina. Takana oli vuoden alusta laskien 75 harjoituskentää ja 37 esiintymistä. Edessä oli näytön aika.

Isäntäseuramme puheenjohtaja Peter oli meitä vastassa Kastrupin lentokentällä. Matka jatkui Lindegårdeniin, Lyngby-Taarbæk kommuunin kaupungissa toimivia yhdistyksiä varten ylläpitämää ihastuttavaan kaislakattoiseen taloon.

Isäntäperheet odottivat meitä Lindegårdenissa. Meille tarjottiin tervetuliaiskahvit ja vastaleivotut sämpylät. Saimme aavistuksen oleskeluamme edeltävästä työstä. Meitä varten oli ohjelmat käännetty suomeksi ja paikallisissa lehdissä ryhmämme oli esitelty sanoin ja kuvin. Ensimmäisen illan vietimme isäntäperheissä.

Seuraavana päivänä, keskiviikkona, elokuun 19. päivänä oli festivaalien juhlallinen avaus Kööpenhaminan raatihuoneella. Osallistujat olivat hyvissä ajoin kokoontuneet raatihuoneen aukiolle ja tässä ihmismarssissa ryhmät tanssivat, soittivat, lauloivat ja tutustuivat toisiinsa. Olipa siellä tuttujaakin, ystävämmme Belgiasta perinteisine suukotteluineen poskelle, poskelle ja suulle. Päivä alkoi mukavasti. Raatihuoneella tarjottiin avauspuheiden jälkeen syötävää ja juotavaa. Sinä päivänä meillä oli kaksi esiintymistä. Ensimmäinen oli raatihuoneen aukiolla ja se jäi varmasti Juhun mieleen. Urhoollisesti hän tanssi kaksi numeroa liian pienissä lainakengissä. Ennen seuraavaa esiintymistä kenkääasia korjattiin. Juha vietiin ihastuttavaan kansallispuikutarvikkeiden erikoisliikkeeseen tanhukenkien ostoon. Liike tuli meille kaikille tutuksi. Siellä käytiin ostoksilla ja ihailemassa tanhuohjaajan pitämän erikoisliikkeen suurta valikoimaa, joka sisälsi kansallispuikutarpeita kaavoista alkaen. Festivaalien aikana kaupassa istui silmäimme iloksi pitsiä nyp-lävä nainen.

Illalla olimme taas Lindegårdenissa, jossa vietimme suomalais-tanskalaista tanssitapa-ilttaa. Siellä oli vauhtia ja niin tanssin kuin soiton iloa. Puheensorinasta kuului

ruotsia, suomea, tanskaa, skandinaaviskaa ja englantia. Lisäkielenä toimi tanssijoiden hyvin hallitsema kroppakieli. Tanskalaiset hakivat suomalaisia tanskalaisiin tansseihin ja suomalaiset vuorostaan tanskalaisia suomalaisiin tanhuihin. Kenellekään ei annettu tilaisuutta vetäytyä nurkkaan omien maanmiestensä kanssa rupattelemaan. Kaikki tanssivat tai soittivat. Tanskalaisissa tanssituvissa tanssitaan miltei yksinomaan ohjattuja tanhuja. Opetustansseiksi oli suunniteltu vajaa kaksikymmentä tanssia. Määrä ylitettiin jo ensimmäisessä tanssituvassa ja kun tanskalaisia tansseja oli saman verran, se kertokoon lukijalle tanssi-iltojen vauhdikkuudesta. Sinä iltana saimme osallistua seuran lipun vihkimisseremoniaan. Symbolisesti lippu naulattiin tankoon. Seuran vanhin jäsen löi kolme kertaa: kuningattarelle, nuorin jäsen löi kolme kertaa Tanskalle ja puheenjohtaja löi kolme kertaa yhdistykselle. Seremonian jälkeen oli meidän vuoromme. Ojensimme lahjamme: viisikielisen kanteleen ja pitäjänpukuisen tyttönukan.

Torstaina elokuun 20. päivänä tutustuimme Tuborgin oluttehtaaseen. Opas oli suomenkielentaitoinen. Uudessa Seelannissa syntynyt opas tutustutti meidät asiantuntevasti ja humoristisesti oluenvalmistuksen eri vaiheisiin. Kiertokäynnin lopussa järjestetyissä maistiaisissa hän yllätti meidät laulamalla suomalaisia lauluja. Illalla oli kansainvälinen tanssitupa. Opetimme suomalaisia tanhuja ja tanssimme vuorostamme irlantilaisia, sveitsiläisiä, saksalaisia, ruotsalaisia ja kreikkalaisia tansseja. Spelanit olivat kiitettävän ahkerasti mukana tanssien milloin minkin maan edustajan kanssa. Suomalaisen opetusosuus nauhoitettiin myöhemmin Tanskassa lähetettävää radio-ohjelmaa varten.

Perjantaina, elokuun 21. päivänä olimme Vantaan ystävyyskaupungin, Lyngby-Taarbækin, vieraina. Isäntänämme toimiva Henning Madsen tutustutti meidät kaupungintalossa kunnan hallintoon. Kaupungintalosta siirryimme bussiin ja teimme isännän opastamana pitkän kiertoaajelun Lyngbyssä ja Lyngbyn kalustaja-kaupunginosassa Taarbækissa. Isäntämme kehui osaavansa jonkin verran suomeakin. Hän oli Vantaalla ollessaan päässyt kielitaidottoman taksikuskien kyydissä perille kaupungintaloon pyytämällä ajamaan kuntanhuusiin. Kiertoaajelu päättyi Fortunekro-nimisen krouvin eteen ja siellä meille tarjottiin lounas. Muistoksi käynnistämme luovutimme kaupungin edustajalle Vantaan kuvateoksen ja äänilevyn. Illalla oli gaalajuhla. Kahdeksan ryhmää esitti kukin kaksikymmentä minuuttia kestävän ohjelman. Meidän vuoromme oli toiseksi viimeinen, kohtalokkaasti suosittujen inlantilaisten jälkeen. Kun järjestäjät olivat lausuneet suomalaiset tervetulleiksi, näyttämä muuttui suomalaiseksi Suomen lippuineen, suomalaisine musiikkeineen ja tansseineen. Oli näytön aika. Silmäkulmasta huomasin kulisseissa seisovien järjestäjien seuraavan kiinnostuneina tanssiamme. Yleiso tuntui pitävän esityksestämme, taputuksia tuli kesken esityksen. Esityksen jälkeen pyydettiin edustajamme haastatteluun. Saimme hyvät palautteet.

Lauantaina, elokuun 22. päivänä esiintyivät suomalaiset, tanskalaiset ja inlantilaiset Sofienholm-nimisessä puistossa. Paikka oli hieno, mutta esiintymistila oli meidän kuvioillemme ahdas. Tanskalaisten esityksen lopussa tanssivat suomalaiset yhdessä tanskalaisten kanssa yhden tanssin, Hambourg Sextourin. Illalla oli vuorossa juhla, ilanvietto koko festivaaliväelle. Juhlän

kunniaksi illanvietto aloitettiin kaikkien osallistujamaiden lippujen sisäänkantamisella. Oli tanskalainen ilta ja tanskalaisesta ohjelmasta poikettiin ainoastaan muutamalla erikoisohjelmalla. Spelarit tietänevät tässä vaiheessa, että Stefan ja Anne Belgiasta vihitään tässä kuussa. Belgialainen ryhmä esitti morsiusparille kunnianosoituksensa perinteisellä tavalla. Sisään marssivat lippujen heittäjät, Anne valkoisessa pitkässä puvussa ja Stefan frakissa ja heidän perässään muu ryhmä. Lippujen heitto päättyi lipun laskemiseen maahan ja morsiuspari pyydettiin astumaan lipun päälle. Tämä meille outo tapa on belgialainen 1000-luvun alusta peräisin oleva kunnianosoitus. Tämän jälkeen tanssijat esittivät morsiusparille ruusuvalsin. Seremonia oli liikuttava. Olihan kyse "meidän Annesta ja meidän Steffusta", kuten Airi asian ilmaisi. Juhlailtana oli myös lahjojenvaihto-operaatio. Saimme festivaalitoimikunnalta lahjan, festivaalilautasen, ja annoimme vuorostamme Vantaata esittävän kirjan ja pitäjän pukuun puetun tyttönukan. Nukke oli illan ainoa ja isäntiemme mielestä onnistunein lahja. Loppuilta vietettiin tanskalaisen tanssituvan merkeissä.

Sunnuntaina, elokuun 23. päivänä oli festivaalien viimeinen päivä ja meillä oli tärkeät esiintymiset. Esiintymispaikka oli Seurasäiden kaltainen ulkoilmamuseo. Ensimmäisessä paikassa meillä oli 30 minuutin esitys nurmikentällä. Toinen esitys oli ennakoilmoituksen mukaan kymmenen minuutin pituinen, mutta siihen lisättiin järjestäjien toivomuksesta kaksi minuuttia, jotta juhlayleisö saisi kuunnella suomalaista pelimannimusiikkia sahansoittoineen. Juhlapaikan esiintymislava oli rakennettu amfiteatterin tapaan siten,

että yleisö istui esiintymislavan ympärillä ylöspäin porrastetussa katsomossa. Hyvin meni ja saatiin hyvät palautteet. Virallinen festivaali oli ohi. Viimeinen ilta vietettiin Lindegårdenissa syöden, juoden, soittaen ja tanssien. Oli hyvä ilta.

Maanantain, elokuun 24. päivän vietimme Kööpenhaminassa kaupunkiin tutustuen ja ostoksia tehden. Tapasimme tanskalaisystävämme vielä Lindegårdenissa. Sieltä bussi vei meidät lentokentälle. Lentokentälle saakka meidät saattoivat Peter ja Eva.

Olemme jälleen Suomessa ja muistelemme Tanskan tapahtumia. Virallisten iltaohjelmien jälkeen seurasi isäntäpenheissämme aamuyöhön ulottuvia keskusteluhetkiä. Isäntiämme hämmästytti ryhmän tanssitapa ja -kuri. Pyytämämme harjoitusmahdollisuus tuntui aiheuttaneen heille täydellisen hämmingin. Heidän kertomansa mukaan meidän, heidän mielestään ammattitanssijoiden, harjoitustarve oli niin käsittämätön, että he omaksi hämmästykseksensä poikkesivat tavoistaan ja harjoittelivat itsekin. Periuutteemme alkoholin käytön suhteen ennen esiintymistä he ymmärsivät vasta gaalailtana. Ohjelmistomme oli riskialtis. Pienikin ajatuskatko viiveineen olisi saattanut olla kohtalokas. Emme ottaneet riskejä. "Olemme oppineet paljon teiltä, tanssitavastanne ja ryhmäkuristanne", sanoivat meille isännät lähtiessämme.

Elokuun viimeisenä päivänä vietimme yhdessä palauteillan, katsoimme valokuvia ja videofilmejä ja muistelimme yhdessä koettua matkaa. Ohjelmistoa oli pitkin kevättä ja kesää ahkerasti harjoiteltu milloin missäkin kokoonpanossa. Ryhmäläiset olivat milloin vuorotyössä, iltatyössä, matkoilla kotimaassa

tai ulkomailla. Paikkaajia kuitenkin löytyi aina. Muistan, miten Marjaniemessä eräässä sunnuntaipäivän harjoituksessa yötyössä olleen ja kotiin nukkumaan jääneen tytön tilalle saatiin pihalla oleskellut tyttö. Harjoitusten onnistumiset olivat nimenomaan tämän tytön ansiota. Ryhmän kokoonpano vaihteli miltei alituisesti. Sen jälkeen kun lopulliset ilmoittautumiset oli tehty, selvisi, että armeijassa pidettiin Timpan mukanaoloa sotaharjoituksessa välttämättömänä. Ryhmän lukumäärä pysyi kuitenkin muuttumattomana Kaukon liittyessä festivaaliseuraan.

Tarina on yksi kahdestakymmenestä. Näin minä tämän matkan koin. Kiitos soittajille ja tanssijoille. Oli matka, josta en olisi tahtonut olla pois.

Ulla

SYYSKOKOUS 29.11.1987 klo 13.30

SKOMARS TORPPA JOKINIEMENTIE 1

SPELARIT

Julkaisija: Helsingin pitäjän tanhuujat
ja spelarit ry.

Toimituskunta: Hilding Haaparinne ja
Eeva-Liisa Honkanen